

ପଞ୍ଚସଖା

ଶ୍ରୀଚୈତନ୍ୟଙ୍କ ପଞ୍ଚସଖା

କଳିଙ୍ଗ (ଓଡ଼ିଶା)ର ପବିତ୍ର ଭୂଖଣ୍ଡରେ ସମୟାନୁକ୍ରମେ ଅନେକ ସାଧୁସଙ୍କ ଓ ପବିତ୍ର ଆତ୍ମା ଜନ୍ମଗ୍ରହଣ କରି ଏ ମାଟିର ସଂସ୍କୃତି ଓ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ପୃଷ୍ଠଭୂମିକୁ ରକ୍ଷିତ କରିଛନ୍ତି । ଇତିହାସରେ ଜଣାଶୁଣା ପ୍ରମୁଖ ମହାତ୍ମାମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ପଞ୍ଚସଖା (ପାଞ୍ଚଜଣ ବନ୍ଧୁ) ଅନ୍ୟତମ, ଯେଉଁମାନେ ଭଉଁସ ଓଡ଼ିଆ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକତା ଓ ସାହିତ୍ୟ କ୍ଷେତ୍ରକୁ ଗଭୀର ଭାବେ ପ୍ରଭାବିତ କରିଯାଇଛନ୍ତି । ୧୪୫୦ରୁ ୧୫୫୦ ମସିହା ମଧ୍ୟରେ ଜୀବନ ଅତିବାହିତ କରିଥିବା ଏହି ପଞ୍ଚସଖା ଏପରି ଏକ ମାର୍ଗରେ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ପୃଷ୍ଠଭୂମିକୁ ସମୃଦ୍ଧ କରିଥିଲେ ଯଦ୍ୱାରା ସାଧାରଣ ମଣିଷଟିଏ ଏହାର ଉପଲକ୍ଷ୍ୟପୂର୍ବକ ଏଥିରୁ ଉପକୃତ ହୋଇଥାଏ । ଏହି ମହାତ୍ମା ଆତ୍ମାବୃନ୍ଦ ହେଲେ— ଅତ୍ୟୁତାନନ୍ଦ ଦାସ, ଅନନ୍ତ ଦାସ, ଯଶୋବନ୍ତ ଦାସ, ଜଗନ୍ନାଥ ଦାସ ଏବଂ ବଳରାମ ଦାସ । ଏମାନେ ପଞ୍ଚସଖା ଭାବେ ବେଶ୍ ଜଣାଶୁଣା ।

ପଞ୍ଚ ଅର୍ଥାତ୍ ପାଞ୍ଚ ଓ ସଖା ଅର୍ଥାତ୍ ବନ୍ଧୁ—ମହାତ୍ମା ଆଧ୍ୟାତ୍ମବାଦୀ ତଥା ନାମଯୋଗୀ ଅବତାର ଶ୍ରୀଚୈତନ୍ୟ ମହାପ୍ରଭୁ ତାଙ୍କର ଏହି ପାଞ୍ଚ ଜଣ ଶିଷ୍ୟଙ୍କୁ ପଞ୍ଚସଖା ଭାବେ ଅଭିହିତ କରି କହିଥିଲେ କି, ଏହି ପଞ୍ଚସଖା ହିଁ ତାଙ୍କର ପଞ୍ଚ ଆତ୍ମା (ଆତ୍ମ ତତ୍ତ୍ୱ) ଏବଂ ଏମାନେ ବିଷ୍ଣୁଙ୍କ ଅବତାର ଠାରୁ କୌଣସି ପ୍ରକାରେ ଉଣା ନୁହନ୍ତି । ଭାବମିଶ୍ରିତ ନାମ ମାର୍ଗ (ଭାବ ଓ ବିଶ୍ୱାସର ସହ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଗୁଣକାର୍ତ୍ତବ୍ୟ ମାର୍ଗ) ପ୍ରତିଷ୍ଠା କରିବାରେ ଶ୍ରୀଚୈତନ୍ୟ ଥିଲେ ପ୍ରଥମ । ପ୍ରାଚୀନ ବେଦରେ ଏହି ମାର୍ଗ ସଂପର୍କରେ ଆଂଶିକ ବର୍ଣ୍ଣନା ଥିଲେ ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କ ପୂର୍ବରୁ ଏହି ପଛା ସେତେ ଲୋକପ୍ରିୟ ବା ଜଣାଶୁଣା ହୋଇପାରିନଥିଲା । ସରଳମନା ଲୋକମାନଙ୍କ ପାଇଁ ସେ ପ୍ରଥମେ ଏହି ମାର୍ଗର ଅବତାରଣା କରି ସେମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଇ ଦେଇଥିଲେ ଯେ କଠୋର ସାଧନାର ମାର୍ଗ ବ୍ୟତିରେକ ମଧ୍ୟ ପବିତ୍ର ଭକ୍ତିର ସରଳତମ ମାର୍ଗରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସଂପର୍କରେ ଧାରଣା କରିହୁଏ । ହରେକୃଷ୍ଣ ମହାମନ୍ତ୍ରର ଗୁରୁତ୍ୱ ସଂପର୍କରେ ସେ ହିଁ ପ୍ରଥମେ ମାର୍ଗ ଉନ୍ମୋଚନ କରିଥିଲେ ।

ଏହି ପଞ୍ଚସଖା ପ୍ରାଚୀନ ହିନ୍ଦୁ ପୁରାଣ ଶାସ୍ତ୍ରକୁ ଉଚ୍ଚ ଦେଶ (ଓଡ଼ିଶା)ର ଲୋକମାନେ ସହଜରେ ବୁଝିପାରିବା ଭଳି ସରଳ ଭାଷାରେ ଗଦ୍ୟ ଆକାରରେ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିଥିଲେ । ପଞ୍ଚସଖାଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଶ୍ରୀ ଅତ୍ୟୁତାନନ୍ଦ ଦାସ ପ୍ରମୁଖ ଥିଲେ ଓ ସେ ପୋଥି ରୂପେ ପରିଗଣିତ ଅନେକ ପୁସ୍ତକ ରଚନା କରିଥିଲେ । ବିଶ୍ୱାସ ଅଛି ଯେ ଏହି କୃତିଗୁଡ଼ିକ ଗୋଟିଏ ଜୀବନରେ ନୁହେଁ ବରଂ ଅନେକ ଜୀବନ ଦେଇ ସେ ସଂପାଦନ କରିଥିଲେ । ସେ ମହାପୁରୁଷ ରୂପେ ପରିଚିତ ଥିଲେ । ମହାପୁରୁଷ ଅତ୍ୟୁତାନନ୍ଦ ଜଣେ ଶୂନ୍ୟ ସାଧକ ଥିଲେ । ସେ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକତା, ଆତ୍ମବୈଦ୍ୟ(ପ୍ରାକୃତିକ ସମ୍ପଦ ଓ ଚେରମୂଳ ବ୍ୟବହାରକୁ ଗୁରୁତ୍ୱ ଦେଉଥିବା ଭାରତୀୟ ଆରୋଗ୍ୟ ବିଜ୍ଞାନ), ବିଭିନ୍ନ ବିଜ୍ଞାନ ଏବଂ ସାମାଜିକ ଅନୁଶାସନ ସଂପର୍କରେ ଅଗାଧ ଜ୍ଞାନ ଆହରଣ କରିପାରିଥିଲେ ।

ଦ୍ୱାପର ଯୁଗର ମହାଭାରତ ଯୁଗ ସହ ସଂଯୁକ୍ତ ଥାଇ ପଞ୍ଚସଖାଙ୍କ ଜନ୍ମବୃତ୍ତାନ୍ତ ସମ୍ବନ୍ଧିତ ଏକ ଲୋକପ୍ରିୟ ବିଶ୍ୱାସ ପ୍ରଚଳିତ ଅଛି । ଏ ସଂପର୍କରେ ମହାପୁରୁଷ ଅତ୍ୟୁତାନନ୍ଦଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଲିଖିତ ‘ଶୂନ୍ୟସଂହିତା’ରେ ମଧ୍ୟ ଉଲ୍ଲେଖ ଅଛି । ଏଥିରେ ମହାପୁରୁଷ ଉଲ୍ଲେଖ କରିଛନ୍ତି କି ପଞ୍ଚସଖାର ସାହିତ୍ୟିକ ଅର୍ଥ ହେଉଛି—ପାଞ୍ଚ ବନ୍ଧୁ ବା ସାଥୀ । ମହାଭାରତ ଯୁଗର ଶେଷ ଆଡ଼କୁ ଯେତେବେଳେ ଭଗବାନ ବିଷ୍ଣୁ ତାଙ୍କର ପାର୍ଥବ ଶରୀର ତ୍ୟାଗ କରିଥିଲେ ସେତେବେଳେ ନୀଳକଣ୍ଠେଶ୍ୱର ମହାଦେବ ଜଗତର ରକ୍ଷା ନିମନ୍ତେ ନିଜେ ବିଷପାନ କରି ନୀଳକଣ୍ଠ ଅବତାରରେ (ପୁରୀରେ ବିଜେ ଭଗବାନ ଶିବଙ୍କ ଅନ୍ୟ ନାମ) ସେଠାରେ ଆବିର୍ଭୂତ ହେଲେ ଓ ଭଗବାନ କୃଷ୍ଣଙ୍କ ସହ ବାର୍ତ୍ତାଳାପ କରିଥିଲେ । ସେ ଏ କଥା ମଧ୍ୟ ଉନ୍ମୋଚନ କରି କହିଥିଲେ ଯେ ଭଗବାନ କୃଷ୍ଣଙ୍କର ବାଲ୍ୟସାଥୀ ଦାମ, ସୁଦାମ, ଶ୍ରୀବତ୍ସ, ସୁବଳ ଓ ସୁବାହୁ କଳିଯୁଗରେ ପୁନଃ ଅବତରିତ ହେବେ ଏବଂ

ଯଥାକ୍ରମେ ଅନନ୍ତ, ଅତ୍ୟୁତାନନ୍ଦ, ଜଗନ୍ନାଥ, ବଳରାମ ଓ ଯଶୋବନ୍ତ ରୂପେ ପରିଚିତ ହେବେ । ପଞ୍ଚସଖା ବିଶ୍ୱାସୀମାନେ ବିଚାର କରନ୍ତି କି, ଏହି ପାଞ୍ଚଜଣ ରକ୍ଷିପୁତ୍ରମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାପର ଯୁଗରେ ଭଗବାନ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କ ଘନିଷ୍ଠ ବନ୍ଧୁ ଥିଲେ, ଯେଉଁମାନେ କଳିଯୁଗରେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସେବା ନିମନ୍ତେ ପୁନଶ୍ଚ କଳିଯୁଗରେ ଆବିର୍ଭାବ ହୋଇଛନ୍ତି । ସନାତନ ହିନ୍ଦୁ ବିଶ୍ୱାସ ଅନୁଯାୟୀ ଦୁଷ୍ଟ ଦଳନ ଓ ସକ୍ଳ ପାଳନ ନିମନ୍ତେ କଷ୍ଟକର ତଥା ବହୁ ପ୍ରତୀକ୍ଷିତ ଯୁଗକର୍ମ ସଂପାଦନ ପାଇଁ ସେମାନଙ୍କ ଜନ୍ମ ବିଧିନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଥିଲା ।

ପଞ୍ଚସଖାଙ୍କ ନିଜସ୍ୱ ଅନୁସରଣିତ ମାର୍ଗ ତଥା ବିଶେଷତ୍ୱ ସଂପର୍କରେ ବର୍ଣ୍ଣନା କରିବାକୁ ଏହା କୁହାଯାଇଛି କି,

‘ଅଗମ୍ୟ ଭାବ ଜାଣେ ଯଶୋବନ୍ତ
ଗାର କଟା ଯନ୍ତ୍ର ଜାଣେ ଅନନ୍ତ
ଆଗତନାଗତ ଅତ୍ୟୁତ ଭଣେ
ବଳରାମ ଦାସ ତତ୍ତ୍ୱ ବଖାଣେ
ଭକ୍ତିର ଭାବ ଜାଣେ ଜଗନ୍ନାଥ
ପଞ୍ଚସଖା ଏ ମୋ’ର ପଞ୍ଚ ମହନ୍ତ ।’

ଅତ୍ୟୁତାନନ୍ଦଙ୍କ ଜନ୍ମ ସଂପର୍କରେ ଏପରି ବର୍ଣ୍ଣନା ଅଛି ଯେ,

‘ଶୂନ୍ୟରୁ ଖସିଲା ପବନେ ମିଶିଲା,
ଅଶାକାରେ ହେଲା ଠୁଳ !
ଠୁଳ ଭାଙ୍ଗିଗଲେ ଅଠୁଳେ ମିଶିବ,
ରହିଯିବ ଅନାହତ !!’

ମହାପୁରୁଷ ଅତ୍ୟୁତାନନ୍ଦ ପ୍ରଭୁ ଶ୍ରୀଜଗନ୍ନାଥଙ୍କ ନିଜସ୍ୱ ପ୍ରତୀକ ‘ଅ’ର ଐଶ୍ୱରିକ କରୁଣା ତଥା ଇଚ୍ଛାରୁ ଜନ୍ମ ଲାଭ କରିଥିଲେ ବୋଲି ବିଶ୍ୱାସ କରାଯାଏ । (ବିଭୂତି ଯୋଗ, ଶ୍ରୀମଦ୍ ଭଗବତ ଗୀତା) । ତେଣୁ ଏହି ମହାପୁରୁଷଙ୍କ ନାମ ହେଉଛି ଅତ୍ୟୁତ (ଅ ଯୁକ୍ତ ତ୍ୟୁତ : ଅ ହେଲା ‘ଶ୍ରୀବିଷ୍ଣୁ’, ତ୍ୟୁତ ହେଲା ‘ରୁ ସୃଷ୍ଟ’) । ବେଳେବେଳେ ମହାପୁରୁଷ ଅତ୍ୟୁତାନନ୍ଦ ମଧ୍ୟ ‘ଅତ୍ୟୁତି’ ରୂପେ ସମ୍ବୋଧିତ ହୁଅନ୍ତି, ଯାହାର ସାହିତ୍ୟିକ ଅର୍ଥ ହେଲା ‘ଯାହାର ପତନ ନାହିଁ (ତ୍ୟୁତି ନାହିଁ ଯାହାର)’ । ୧୫୧୦ ମସିହା ମାଘ ଶୁକ୍ଳ ଏକାଦଶୀରେ ଓଡ଼ିଶାର ତିଳକଣା ନାମକ ଏକ ଗ୍ରାମରେ ପିତା ଦୀନବନ୍ଧୁ ଖୁଣ୍ଟିଆ ଓ ମାତା ପଦ୍ମା ଦେବୀଙ୍କ କୋଳମଣ୍ଡନ କରିଥିଲେ ଶ୍ରୀ ଅତ୍ୟୁତାନନ୍ଦ ଦାସ । ତାଙ୍କ ପିତାମାତା ଦୀର୍ଘକାଳ ଧରି ସନ୍ତାନହୀନ ଥିଲେ ଏବଂ ପିଲାଟିଏ ସକାଶେ ପ୍ରଭୁ ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କୁ ପ୍ରାର୍ଥନା କରିଆସୁଥିଲେ । ଗୋଟିଏ ରାତିରେ ତାଙ୍କ ପିତା ଏକ ଦୃଶ୍ୟ ଦେଖିଲେ କି ଭଗବାନ ବିଷ୍ଣୁଙ୍କର ବାହନ ଗରୁଡ ତାଙ୍କୁ ଶିଶୁଟିଏ ଦେଉଛନ୍ତି । ପରଦିନ ସକାଳେ ସେ ମନ୍ଦିରକୁ ଧାଇଁ ଜଗନ୍ନାଥ ମନ୍ଦିର ସମ୍ମୁଖସ୍ଥ ଗରୁଡ ଖୁମ୍ବ ନିକଟରେ ପ୍ରଭୁଙ୍କର କରୁଣା ନିମନ୍ତେ ପ୍ରାର୍ଥନା କଲେ । ଏଠାରେ ଦୁଇ ପ୍ରକାର ବିଶ୍ୱାସ ଅଛି । କେତେକଙ୍କ ମତରେ ଦୀନବନ୍ଧୁ ଖୁଣ୍ଟିଆ ସେଠାରୁ ଏକ ଦିବ୍ୟ ନବଜାତ ଶିଶୁ ପୁତ୍ରଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ ହେଲେ, ସେ ହିଁ ଥିଲେ ଅତ୍ୟୁତ । ଆଉ କେତେକ ବିଶ୍ୱାସ କରନ୍ତି ଯେ ପୂର୍ବୋକ୍ତ ଦୃଶ୍ୟର ସଂଦର୍ଶନ ପରେ ପରେ ହିଁ ପଦ୍ମା ଦେବୀ ଏକ ଦିବ୍ୟ ଶିଶୁ ପ୍ରାପ୍ତି ନିମନ୍ତେ ଆଶୀର୍ବାଦଯୁକ୍ତ ହୋଇଥିଲେ ।

ମହାପୁରୁଷ ଅତ୍ୟୁତାନନ୍ଦ ‘ଗାଦି’ ନାମରେ ଅନେକଗୁଡ଼ିଏ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ କେନ୍ଦ୍ର ପ୍ରତିଷ୍ଠା କରିଥିଲେ । ସେଗୁଡ଼ିକ ପୂର୍ବ ଭାରତର ବିଭିନ୍ନ ରାଜ୍ୟ (ପୂର୍ବ ନାମ ଅଙ୍ଗ, ବଙ୍ଗ, କଳିଙ୍ଗ, ମଗଧ)ରେ ଏବଂ ଅନ୍ୟ କେତେକ ନେପାଳରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠା ହୋଇଥିଲା । ଏହି ‘ଗାଦି’ଗୁଡ଼ିକ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ କ୍ରିୟାକର୍ମ, ପ୍ରବଚନ, ଜପତପ ସମ୍ପାଦନ ସହ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ମାର୍ଗାନୁଷ୍ଠାନକୁ ଯଥାଯଥ

ସେବା ଯୋଗାଇଦେଉଥିଲା । ନେମାଳ, କାକଟପୁର, ଗାରୋଇ, ଯୋଦ୍ଧା ଘାଟ (କଟକ ନିକଟସ୍ଥ ନଦୀ କୂଳ) ର ଗାଦିଗୁଡ଼ିକୁ ଉଦ୍‌ଘାଟନ କରି ଭାବେ ନିଆଯାଇପାରେ । ପଞ୍ଚସଖାଙ୍କ ଏହି ଉତ୍କଳମୟ ଯୁଗରେ ପଞ୍ଚସଖାଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ନଥିବା ପାରାଦୀପ ନିକଟ ଓଳାଶୁଣୀର ଅଧିଷ୍ଠିତ ପରମ ସକ୍ଷ ଅରକ୍ଷିତ ଦାସ ଏକଦା ଗୋଟିଏ ଦିବ୍ୟ ଶିଶୁ ପାଇଥିଲେ ଓ ଏହି ନବଜାତକଙ୍କୁ ମହାପୁରୁଷ ଅତ୍ୟୁତାନନ୍ଦଙ୍କୁ ସମର୍ପି ଦେଇଥିଲେ । ଏହି ଶିଶୁ ରାମ ଦାସ ନାମରେ ପରିଚିତ ହୋଇ ମହାପୁରୁଷ ଅତ୍ୟୁତାନନ୍ଦ, ପଞ୍ଚସଖା ଓ ଅରକ୍ଷିତ ଦାସଙ୍କ ଶିଷ୍ୟତ୍ୱ ଲାଭ କରିଥିଲେ । ପଞ୍ଚସଖାଙ୍କୁ ପଞ୍ଚ ଗୁରୁ ରୂପେ ସମ୍ବୋଧନ କରାଯାଉଥିଲା ଏବଂ ଅରକ୍ଷିତ ଦାସଙ୍କୁ ମିଶାଇ ଏମାନେ ଷଡ଼-ଗୋସ୍ୱାମୀ ରୂପେ ଖ୍ୟାତ ଥିଲେ । ଶ୍ରୀଗୁରୁ ଅରକ୍ଷିତ ଦାସ ଜଣେ ଶୂନ୍ୟ ସାଧକ ଭାବେ ଓଳାଶୁଣୀ ପାହାଡ଼ରେ ଶୁଭାନୁଧ୍ୟାୟୀ ସକ୍ଷ ରୂପେ ଜଣାଶୁଣା ଥିଲେ ।

ଏହି ଜଣାଶୁଣା ପାହାଡ଼ଟି ରତ୍ନଗିରି ଏବଂ ଲଳିତଗିରି ପାହାଡ଼ ନିକଟସ୍ଥ ଦୈତାରୀ-ପାରାଦୀପ ଏକ୍ସପ୍ରେସ୍ ହାଇଓ୍ୱେକୁ ଲାଗି କଟକ ଓ ଯାଜପୁର ଜିଲ୍ଲାର ସୀମା ନିକଟରେ ଅବସ୍ଥିତ । ଏହା ସମୀପ ଦେଇ ଗୋବରୀ ନଦୀ ମଧ୍ୟ ପ୍ରବାହିତ । ଓଳାଶୁଣୀ ପାହାଡ଼ଟି ଏକ ସାଧନା କ୍ଷେତ୍ର ଥିଲା ଯେଉଁଠି ସକ୍ଷ ଶ୍ରୀ ଅରକ୍ଷିତ ଦାସ ମୋକ୍ଷ ଲାଭ ପୂର୍ବରୁ ଏକ ଗୁମ୍ଫା (ଓଳାଶୁଣୀ ଗୁମ୍ଫା) ମଧ୍ୟରେ କଠୋର ବ୍ରତ ଆଚରଣ କରୁଥିଲେ । ଓଳାଶୁଣୀର ନଅଦିନିଆ ବାର୍ଷିକ ଗୁମ୍ଫା ଉତ୍ସବ ସୁପ୍ରସିଦ୍ଧ ଅଟେ । ଏଠାରେ ସକ୍ଷ ଅରକ୍ଷିତ ଦାସଙ୍କ ସମାଧି ନିକଟରେ ଦେବୀ ମା ଓଳାଶୁଣୀଙ୍କ ମନ୍ଦିର ମଧ୍ୟ ଅବସ୍ଥିତ । ବାବା ବୁଦ୍ଧନାଥ ଦାସ ଗାନ କରୁଥିବା ଗୋଟିଏ ଗୀତର ଭାବାର୍ଥ ହେଉଛି- ଦେବୀ ଓଳାଶୁଣୀ ମହାନ୍ ଶୂନ୍ୟ ସାଧକ ଶ୍ରୀ ଅରକ୍ଷିତ ଦାସଙ୍କ ମାତା ଥିଲେ । ସେ ବହୁତ ଦୟାଳୁ ସ୍ୱଭାବର ଥିଲେ ଏବଂ ଯେ କେହି ତାଙ୍କୁ ଭାବର ସହିତ କିଛି ଅର୍ପଣ କରୁଥିଲେ ତାହାକୁ ସେ ସାଦରେ ଗ୍ରହଣ କରୁଥିଲେ ।

ପରେ ପଞ୍ଚସଖା ଏବଂ ଅରକ୍ଷିତ ଦାସ ସମାଧିରେ ଥାଇ ଜାଣିପାରିଥିଲେ ଯେ, ଶିଶୁ (ରାମ ଦାସ)ର ତ୍ରୟୋଦଶ ଜନ୍ମ (ଶେଷ ଜନ୍ମ ମଧ୍ୟ)ରେ ସେମାନଙ୍କ ଆତ୍ମା (ଆତ୍ମ-ତତ୍ତ୍ୱ) ରାମ ଦାସଙ୍କ ଠାରେ ନିହିତ ହେବ ଏବଂ ସେ କଳିଯୁଗରୁ ସତ୍ୟଯୁଗ ପରିବର୍ତ୍ତନ କାଳରେ ତାଙ୍କ ଗୁରୁଙ୍କ ପକ୍ଷରୁ ଯୁଗକର୍ମ ସଂପାଦନ କରିବେ । ଭକ୍ତ ଓ ଅନୁଗାମୀମାନେ ବିଶ୍ୱାସ କରନ୍ତି ଯେ ବାବା ଶ୍ରୀ ବୁଦ୍ଧନାଥ ଦାସ ହେଉଛନ୍ତି ଯୋଗୀ ରାମ ଦାସଙ୍କ ଶେଷ ଅବତାର ଓ ସେ ତାଙ୍କ ଛଅ ଜଣ ଗୁରୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରାପ୍ତ ଜ୍ଞାନାଲୋକରେ ଉଦ୍‌ଭାସିତ ହୋଇଛନ୍ତି ।

ସତ୍ୟବାଦୀ ପଞ୍ଚସଖା

ପଣ୍ଡିତ ଗୋପବନ୍ଧୁ ଦାସ, ଆଚାର୍ଯ୍ୟ ହରିହର ଦାସ, ପଣ୍ଡିତ ନୀଳକାଂଠ ଦାସ, କୃପାସିନ୍ଧୁ ମିଶ୍ର ଏବଂ ଗୋଦାବରୀଶ ମିଶ୍ରଙ୍କ ପରି ନିଃସ୍ୱାର୍ଥ ଯୁବଗୋଷ୍ଠୀଙ୍କୁ ନେଇ ସତ୍ୟବାଦୀ ପଞ୍ଚସଖା ନାମକରଣ ହୋଇଛି । ଏହି ପଞ୍ଚସଖା ପରବର୍ତ୍ତୀ ଜୀବନରେ ଆପଣାକୁ ବିଦ୍ୱାନ ଏବଂ ଜାତୀୟ ନେତା ରୂପେ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଭାବେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ କରିପାରିଥିଲେ । ଜାତୀୟ ଅଭିଳାଷକୁ ପରିପୂରଣ କରିବା ଦିଗରେ ଏହି ପଞ୍ଚସଖା ସେମାନଙ୍କର ସର୍ବୋତ୍ତମ ଅବଦାନ ରଖିଯାଇଛନ୍ତି । ଏହି ପଞ୍ଚସଖା ମଧ୍ୟ ସମ ଭାବରେ ଓଡ଼ିଶାର ଶିକ୍ଷା ଓ ରାଜନୈତିକ ଉତ୍ଥାନ ଦିଗରେ ଉତ୍ସର୍ଗାକୃତ ମନୋଭାବ ସହ କାର୍ଯ୍ୟ କରିଯାଇଛନ୍ତି ।

